

Lietas arhīva Nr. CA-2699-17/7

ECLI:LV:RAT:2017:1101.C27175312.1.S

SPRIEDUMS

Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2017.gada 1.novembrī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija:

tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese

I.Jēkabsone,

tiesnese

S.Vamža

tiesnesis

U.Danga

ar tiesas sēžu sekretāri

U.Ābolu,

atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu Z. V. un M. V. prasībā pret Rīgas domi par zaudējumu un morālā kaitējuma atlīdzināšanu sakarā ar M. V. un Rīgas domes apelācijas sūdzībām par Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2014.gada 13.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

2012.gada 17.maijā Z. V. un M. V. (turpmāk – prasītājs, prasītāja) cēla prasību pret Rīgas domi (turpmāk - atbildētāja), lūdzot atlīdzināt prasītājiem nodarītos zaudējumus 1110,64 EUR (780,56 Ls) un morālo kaitējumu 4268,62 EUR (3000 Ls).

Prasība pamatota ar Ceļu satiksmes likuma 6.panta pirmās daļas 8.punktu, Civillikuma 1635.panta pirmo daļu.

Ar Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2014.gada 13.februāra **spriedumu** prasība apmierināta daļēji. Tiesa nospriedusi piedzīt no atbildētājas par labu abiem prasītājiem zaudējumus 399,20 EUR, morālā kaitējuma atlīdzību 399,20 EUR, kā arī tiesāšanās izdevumus - valsts nodevu 119,75 EUR un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 2,35 EUR.

Tiesa noraidījusi prasību daļā par zaudējumu atlīdzināšanu 711,44 EUR, morālā kaitējuma atlīdzināšanu 3869,41 EUR un tiesāšanās izdevumu 194,95 EUR, kas sastāv no samaksātās valsts nodevas 192,60 EUR un ar lietas izskatīšanu saistītajiem izdevumiem 2,35 EUR, piedziņu no atbildētājas.

Pirmās instances tiesa, atsaucoties uz Civilprocesa likuma 97.panta pirmajā daļā noteiktajiem kritērijiem pierādījumu izvērtēšanā, nodibinājusi, ka 2011.gada 2.aprīlī plkst.14.43 prasītājs vadīja automašīnu AUDI A6 ar valsts numura zīmi

pa Jūrmalas gatvi no Dzirciema ielas uz Slokas ielu un uzbrauca kanalizācijas akas vākam, kuru no vietas izkustināja priekšā tajā pašā virzienā braucošā automašīna, kā rezultātā tika bojāta automašīna.

Tiesa atzinusi, ka minēto faktu apstiprina ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokols, kurā ir fiksēts, ka automašīnai ir bojāts priekšējais atdurstienis, radiators. Protokolā fiksētos apstākļus pierāda pievienotā fototabula, prasītāja paskaidrojumi par negadījuma apstākliem.

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka nav konstatējamas pretrunas starp prasītāja paskaidrojumiem un prasības pieteikumā norādītajiem negadījuma apstākļiem, jo negadījuma apstākļi tika noskaidroti, veicot notikuma vietas apskati un fotografēšanu.

2011.gada 10.maijā izmaksāta apdrošināšanas atlīdzība par 2011.gada 2.aprīlī notikušo apdrošināšanas gadījumu, kurā ceļu satiksmes negadījuma rezultātā tika bojāta SIA „Nordea Finance Latvia” īpašumā esošā un AAS „Gjensidige Baltic” apdrošinātā automašīna AUDI A6, valsts reģistrācijas numura zīme .

Tiesa secinājusi, ka prasītāja automašīnai konstatētie bojājumi ir radušies tiešā cēloniskā sakarā ar uzbraukšanu kanalizācijas akas vākam. Spriedums ir pamatots ar Ceļu satiksmes likuma 6.panta 1., 2., 3.un 8.punktu, likuma „Par autoceļiem” 1.panta 2.punktu, likuma „Par pašvaldībām” 15.panta 2.punktu: no minētajām normām konstatējams, ka atbildētāja nav izpildījusi savu pienākumu un ceļu satiksmes negadījums noticis atbildētājas bezdarbības rezultātā.

Atsaucoties uz Civillikuma 1770., 1771.pantu, tiesa konstatējusi, ka prasītājiem zaudējums jau cēlies, jo saistībā ar ceļu satiksmes negadījumu ir iztērēti naudas līdzekļi, kas netiku iztērēti, ja nebūtu noticis negadījums. Kanalizācijas lūkas vāka defekts nevar tikt uzskatīts par nejaušu notikumu vai nepārvaramu varu, līdz ar to saskaņā ar Civillikuma 1775. un 1779.pantu zaudējums ir jāatlīdzina.

Izvērtējot nodarīto zaudējumu apmēru, tiesa ir atzinusi, ka apdrošinātāja no atlīdzības ieturējusi pašrisku 140,56 Ls apmērā, automašīnas remonta laikā prasītājiem nācās nomāt citu automašīnu, kā dēļ radās neplānoti izdevumi par auto nomu 140 Ls.

Daļā par 500 Ls zaudējumu piedziņu par taksometra pakalpojumu izmantošanu tiesa atzinusi, ka nav iesniegti pierādījumi.

Pamatojoties uz Civillikuma 1635.pantu, tiesa, nosakot morālā kaitējuma apmēru, ņēmusi vērā prasītāju ģimenes stāvokli, ar negadījumu radītās neērtības, morālo pārdzīvojumu.

Atsaucoties uz Civillikuma 2391.pantu, pirmās instances tiesa atzinusi, ka ar atbildētāja prettiesisko rīcību prasītājiem radīts morālais kaitējums, taču tiesas ieskatā prasītais morālā kaitējuma kompensācijas apmērs 3000 Ls ir nesamērīgs un neatbilstošs lietas faktiskajiem apstākļiem. Tiesa norādījusi, ka nevienam nav tiesību netaisni iedzīvoties uz otra rēķina, secinājusi, ka prasītāju prasījums par morālā kaitējuma piedziņu apmierināms daļēji, proti, 280,56 Ls apmērā, līdz ar to prasījums pārējā daļā par morālā kaitējuma kompensācijas piedziņu ir noraidīts.

Spriedums daļā par tiesas izdevumu piedziņu ir pamatots ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, piedzenot no atbildētājas par labu prasītājiem proporcionāli apmierināto prasījumu apmēram samaksātās valsts nodevas daļu 84,16 Ls un ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 1,65 Ls.

Par Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2014.gada 13.februāra spriedumu daļā par piespriestā morālā kaitējuma atlīdzības apmēru apelācijas sūdzību iesniegusi prasītāja, lūdzot atlīdzināt viņai radīto morālo kaitējumu 399,20 EUR apmērā.

Par Rīgas pilsētas Centra rajona tiesas 2014.gada 13.februāra spriedumu arī atbildētāja iesniegusi **apelācijas sūdzību, lūdzot tiesu** noraidīt prasību par zaudējumu un morālā kaitējuma atlīdzināšanu pilnā apmērā un piedzīt no prasītājiem par labu atbildētāji samaksāto valsts nodevu 119,76 EUR.

Ar Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2014.gada 26.septembra spriedumu prasība apmierināta daļēji. Tiesa nospriedusi piedzīt no atbildētājas par labu prasītājam zaudējumus 399,20 EUR un tiesas izdevumus 23,53 EUR, kopā **422,53 EUR**. **Par labu atbildētājai no abiem prasītājiem tiesa piedzinusi** tiesas izdevumus EUR 29,94 no katra.

No atbildētājas valsts ienākumos tiesa nospriedusi **piedzīt** ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 4,60 EUR.

Ar Latvijas Republikas Augstākās tiesas 2017.gada 25.maija spriedumu Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas 2014.gada 26.septembra spriedums atcelts daļā, ar kuru noraidīta prasība par morālā kaitējuma piedziņu un tiesas izdevumu piedziņu par labu atbildētājai, nododot lietu šajā daļā jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Pastāvot šādiem apstākļiem, Civillietu tiesas kolēģija atkārtoti izvērtē lietas apstākļus un abu pušu iesniegtās apelācijas sūdzības tikai daļā par morālā kaitējuma piedziņu prasītājai, jo otrs prasītājs pirmās instances tiesas spriedumu nav pārsūdzējis.

Savā apelācijas sūdzībā apelātore norādījusi, ka nepiekrit tiesas noteiktajai morālā kaitējuma atlīdzības summai, jo šī summa sadalāma starp abiem prasītājiem līdzīgi - katram pa 199,60 EUR. Ja pieņem, ka tiesa piemērojusi taisnīgu atlīdzību prasītājam, tad no lietas apstākļiem ir redzams, ka viņai tika nodarīts ievērojami lielāks morālais kaitējums. Šajā gadījumā viņai nodarītais morālais kaitējums ir vismaz trīs reizes lielāks kā laulātajam, jo viņa negadījuma brīdī bija grūtniecības pēdējā mēnesī.

Tiesa nav ķēmusi vērā prasībā norādītos apstākļus, kādos ir noticis negadījums. Pēc notikušā ar automašīnu vairs nebija iespējams pārvietoties, jo bija pārsists motora dzesēšanas radiators, tāpēc tā tika evakuēta uz autoservisu. Ģimenei transportlīdzeklis bija ļoti nepieciešams, jo dzīvesvieta ir Mārupē, savukārt prasītāja darba vieta - tirdzniecības parkā „Alfa”, bet bērna dzemdības notika Jūrmalā. Pašsaprotami, ka visu administratīvo, tehnisko un juridisko jautājumu risināšana prasīja laiku un līdzekļus.

Prasītāja atsaukusies uz Civillikuma 1635.panta pirmo daļu un juridiskajā literatūrā norādīto, ka “kaitējums var būt nemantisks, kas var izpausties kā neērtības, pārdzīvojumi” (*Torgāns K. Saistību tiesības. I daļa. Rīga: Tiesu namu agentūra, 1006, 179.lpp.*). Arī Augstākās tiesas Senāta Civillietu departaments 2011.gada 26.janvāra spriedumā SKC-40/2011 norādījis, ka morālā atlīdzinājuma noteikšanā nozīme ir ne tikai atlīdzinājuma funkcijai - sniegt cietušajam gandarījumu, bet arī preventīvs raksturs - atturēt vainojamo personu no līdzīgu aizskārumu izdarīšanas nākotnē.

Atbildētāja savā **apelācijas sūdzībā lūgusi tiesu prasību noraidīt pilnā apmērā** un piedzīt no prasītājiem par labu atbildētājai samaksāto valsts nodevu 119,76 EUR.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka lietā nav pierādīta atbildētājas vaina, atbildētāja nevar tikt uzskatīta par aizskārēju, no kurās prasāms apmierinājums, Civillikuma 1635.panta izpratnē.

Spriedumā vispār nav vērtēts morālais kaitējums un tā smagums, proti, tieši kādas konkrētajā gadījumā tiesas ieskatā ir „ar negadījumu radītās neērtības un morālais pārdzīvojums”), kādi pierādījumi apliecina šāda kaitējuma rašanos un vai

radītais kaitējums ir uzskatāms par smagu (morālo ciešanu pakāpe).

No sprieduma nav saprotams, vadoties no kādiem apstākļiem tiesa ir noteikusi morālā kaitējuma apmēru 399,20 EUR, nav vērtēta atbildētājas vainas pakāpe. Pat pieņemot, ka atbildētāja ir vainojama ceļu satiksmes negadījuma izraisīšanā, nodarījums nav saistīts ar tīšu prettiesisku darbību, bet gan bezdarbību aiz neuzmanības.

Atbildētāja uzskata, ka prasības pieteikumā norādītie emocionālie pārdzīvojumi (diskomforta sajūta, stresa situācijas abu starpā, lieki uztraukumi), kas prasītājiem radās sakarā ar atrašanos transportlīdzeklī ceļu satiksmes negadījuma brīdī, taksometra pakalpojumu izmantošanu un pārsēšanos no luksus klases automašīnas Audi A6 uz daudz lētāku nomas automašīnu atbildētājas grūtniecības laikā, nevar tikt uzskatīti par tādām fiziskām sāpēm vai smagiem psihiskiem pārdzīvojumiem un mokām, kā rezultātā prasītājiem būtu nodarīts morālais kaitējums, kas nosakāms atbilstoši Civillikuma 1635.panta prasībām. Nav pierādījumu, ka prasītāja negadījuma brīdī atradās cietušajā automašīnā.

Par prasītājas iesniegto apelācijas atbildētāja iesniegusi paskaidrojumus, norādot, ka nav iesniegti objektīvi pierādījumi par atbildētājas prettiesisku rīcību. Prasītājas apelācijas sūdzībā izklāstītie argumenti par diskomfortu, bailēm, liekiem uztraukumiem un apgrūtināto mobilitāti nepierāda morālo kaitējumu, par kuru nosakāms apmierinājums. Nav pierādījumu, ka negadījuma brīdī prasītāja atradās automašīnā.

Apelācijas instances tiesas sēdē pušu pārstāvji uzturēja katrs savu apelācijas sūdzību.

Motīvu daļa

Civillietu tiesas kolēģija, noklausījusies pušu paskaidrojumus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus, pārbaudījusi un novērtējusi lietai pievienotos rakstveida pierādījumus, atzīst, ka prasība daļā par morālā kaitējuma atlīdzības piedziņu ir pamatota.

Civilprocesa likuma 432.panta piektā daļa noteic: ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākas instances tiesas sprieduma motivācijai.

Novērtējusi pirmās instances tiesas sprieduma motīvus un to atbilstību lietā esošajiem pierādījumiem, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums prasības apmierināšanai daļā par morālā kaitējuma atlīdzības piedziņu ir pareizs un pietiekams, tāpēc pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai tiktāl, ciktāl tas attiecas uz prasītāju tiesībām prasīt šī kaitējuma atlīdzību. Līdz ar to atbilstoši Civilprocesa likuma 432.panta piektās daļas noteikumiem, apelācijas instances tiesas spriedumā nav norādāmi Civilprocesa likuma 193.panta piektajā daļā noteiktie apsvērumi.

Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka atbildētājas apelācijas sūdzība nav pamatota. Savukārt prasītājas apelācijas sūdzība ir pamatota un apmierināma.

Nemot vērā, ka pirmās instances tiesas spriedums daļā, ar kuru apmierināts prasījums par zaudējumu piedziņu, ir stājies likumīgā spēkā, nav apstrīdams fakts, ka 2011.gada 2.aprīlī noticis ceļu satiksmes negadījums - prasītājam piederošo automašīnu sabojāusi salauzta kanalizācijas akas vāka daļa, kuru izkustinājusi un

gaisā pametusi priekšā braucoša automašīna.

Pirmās instances tiesa ir pareizi piemērojusi likuma „Par autoceļiem” 1.panta 2.punktu un likuma „Par pašvaldībām” 15.panta 2.punktu, kas paredz pašvaldībām pienākumu uzturēt savas administratīvās teritorijas, cita starpā, arī ielas, ceļus un laukumus, un atzinusi, ka negadījums noticis atbildētājas bezdarbības rezultātā. Atbildētāja arī pati apelācijas sūdzībā norādījusi, ka pieļāvusi bezdarbību aiz neuzmanības.

Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka bezdarbība ir viena no vainas formām, proti, tā ir Civillikuma 1635.pantā minētā neatļautā darbība, kas dod tiesību prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot. Ja atbildētāja ar pienācīgu rūpību regulāri būtu pārbaudījusi, kādā stāvoklī ir kanalizācijas aku vāki Jūrmalas gatvē, šāda negadījuma iespējamība būtu mazāka vai nepastāvētu nemaz. Arī Augstākās tiesas Senāta Civillietu departaments 2011.gada 26.janvāra spriedumā SKC-40/2011 norādījis, ka morālā atlīdzinājuma noteikšanā nozīme ir ne tikai atlīdzinājuma funkcijai – sniegt cietušajam gandarījumu, bet arī preventīvs raksturs - atturēt vainojamo personu no līdzīgu aizskārumu izdarīšanas nākotnē.

Saskaņā ar Civillikuma 1640.pantu vainas pakāpes ir dažādas, taču tas pats par sevi neatbrīvo no vainojamas rīcības sekām. Tādējādi nepamatots ir atbildētājas arguments, ka Rīgas domi nevar uzskaitīt par aizskārēju, no kurās prasāms apmierinājums atbilstoši minētajai materiālo tiesību normai.

Prasības pieteikumā norādīts, ka automašīnā negadījuma brīdī atradušies abi prasītāji. Ja atbildētāja uzskata, ka prasītāji maldina tiesu un grūtniecības stāvoklī esošā prasītāja automašīnā nav atradusies, tai saskaņā ar Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu prasītāju apgalvojums bija jāatspēko ar attiecīgiem pierādījumiem. Civillietu tiesas kolēģijai tāpat kā pirmās instances tiesai nav pamata apšaubīt prasības pieteikumā minēto un paskaidrojumos tiesai apgalvoto, ka negadījuma brīdī prasītāja ir atradusies automašīnā. No negadījuma vietas fotogrāfijām (99., 100.lpp.) redzams, ka automašīnai cieši blakus atrodas persona, kura nepārprotami ir šajā negadījumā iesaistīta. Nemot vērā, ka neviena trešā persona izskatāmās lietas ietvaros savas pretenzijas uz kaitējuma atlīdzību nav pieteikusi, tiesai nav pamata neticēt, ka tā ir negadījumā iesaistītā prasītāja.

Nosakot atlīdzināma morālā kaitējuma apmēru, ir jāņem vērā konkrētās lietas apstākļi. Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā izskatāmajā lietā ir īpašs apstāklis - prasītāja negadījuma brīdī bija grūtniecības perioda pēdējā mēnesī. Tādējādi nav apšaubāms arguments, ka automašīnas bojājuma rezultātā ievērojami tika apgrūtināta ģimenes mobilitāte, kam bija svarīga nozīme sakarā ar dzemdībām dažas dienas pēc negadījuma.

Tiesai nav pamata neticēt, ka personīgā transportlīdzekļa trūkums, nepieciešamība izmantot taksometra pakalpojumus un ar to saistītie papildus izdevumi prasītājiem izraisīja diskomfortu un stresu, jo arī juridiskajā literatūrā norādīts, ka kaitējums var izpausties kā neērtības (K.Torgāns. Saistību tiesības. I daļa. Tiesu nama aģentūra, 2006,179.lpp.).

Nemot vērā, ka prasītājai ritēja grūtniecības pēdējās dienas, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka konkrētā negadījuma apstākļi viņai radīja lielus emocionālus pārdzīvojumus, šoku un bailes gan par savu, gan vīra, gan nedzimušā bērna veselību un dzīvību. Tādējādi apelācijas sūdzības arguments, ka viņai nodarītais morālais kaitējums ir lielāks nekā prasītājam, apelācijas instances ieskatā ir

pamatots.

Pirmās instances tiesa pamatooti atsaukusies uz Civillikuma 2391.pantu, ko prasītāja, pārsūdzot spriedumu, nēmusi vērā, savu prasījumu samazinot līdz 399,20 EUR. Taču Civillietu tiesas kolēģijas ieskatā morālā kaitējuma atlīdzības apmērs, kuru tiesa noteikusi abiem prasītājiem kopīgi piedzenamo zaudējumu apmērā, konkrētajos apstākļos nav samērojams ar prasītājai nodarīto morālo kaitējumu. Līdz ar to ir apmierināms prasītājas apelācijas sūdzībā izvirzītais prasījums par morālā kaitējuma atlīdzību viņai 399,20 EUR apmērā.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 203.panta otrajai daļai, pirmās instances tiesas spriedums atzīstams par spēkā stājušos daļā, ar kuru prasība par zaudējumu piedziņu apmierināta daļēji 399,20 EUR apmērā un noraidīta daļā par zaudējumu un kaitējuma atlīdzības piedziņu 4'580,86 EUR apmērā. Civilprocesa likuma 41.pants imperatīvi paredz tiesas pienākumu, taisot spriedumu, spriest arī par pušu samaksāto tiesas izdevumu atlīdzināšanu visas lietas kontekstā.

Atbilstoši Civilprocesa likuma 41.panta pirmajai daļai, no atbildētājas par labu prasītājiem piedzenami samaksātie tiesas izdevumi. Celot prasību, prasītāji samaksājuši valsts nodevu 219,52 Ls (jeb 312,35, EUR) (lietas 4.lapa). Ievērojot apmierinātās prasības apmēru (399,20 EUR + 399,20 EUR) un minētajā tiesību normā noteikto proporcionālitātes principu no atbildētājas par labu prasītājiem ir piedzenama to samaksātā valsts nodeva par prasības pieteikuma iesniegšanu 46,35 EUR (14,84 %). Kā arī no atbildētājas par labu prasītājai ir piedzenama tās samaksātā valsts nodeva par apelācijas sūdzību 71,14 EUR.

Vadoties no Civilprocesa likuma 42.panta nosacījumiem, no prasītājiem un atbildētājas valsts labā piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie nesamaksātie izdevumi. No lietā esošās uzziņas lapas, izziņas ar lietas izskatīšanu saistītiem izdevumiem un pavēstu uzziņas, secināms, ka ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi ir 4,65 EUR pirmās instances tiesā un 7,71 EUR apelācijas instances tiesā (lietas 1., 2., 175.lapa), kas kopā veido 12,36 EUR. Ievērojot proporcionālitātes principu, no atbildētājas par labu valstij būtu piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 1,84 EUR (14,84 %), kurus atbildētāja jau samaksājusi (lietas 152.lapa), savukārt no prasītājiem ir piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 10,52 EUR (85,16 %). Ievērojot, ka, prasītāji, celot prasību, jau samaksājuši ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 3,30 Ls (jeb 4,70 EUR, lietas 5.lapa), no katra prasītāja tie piedzenami 2,91 EUR (10,52 EUR – 4,70EUR = 5,82 EUR; 5,82 EUR / 2 = 2,91 EUR).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.¹pantu pusēm nosakāms sprieduma labprātīgas izpildes termiņš - desmit dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Rezolūtvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 426., 430., 432.-434.pantu, Civillietu tiesas kolēģija

nosprieda:

Piedzīt no Rīgas domes, reģistrācijas Nr.90000064250, par labu M. V. , personas kods , morālā kaitējuma atlīdzību 399,20 EUR (trīs simti deviņdesmit deviņi euro, 20 centi).

Piedzīt no Rīgas domes, reģistrācijas Nr.90000064250, par labu

Z V personas kods , un M V , personas kods , valsts nodevu par prasības pieteikumu 46,35 EUR (četrdesmit seši euro, 35 centi).

Piedzīt no Rīgas domes, reģistrācijas Nr.90000064250, par labu M V , personas kods , valsts nodevu par apelācijas sūdzību 71,14 EUR (septiņdesmit viens euro, 14 centi).

Naudas samaksa veicama Z V , personas kods , kontā Nr.

Piedzīt no Z V personas kods par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 2,91 EUR (divi euro, 91 cents).

Piedzīt no M V , personas kods , par labu valstij ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 2,91 EUR (divi euro, 91 cents).

Noteikt sprieduma labprātīgas izpildes termiņu 10 dienas no sprieduma likumīgā spēkā stāšanās dienas. Labprātīgi izpildot spriedumu daļā par tiesas izdevumu piedziņu valsts labā, norādītajā termiņā maksājumu apliecinošus dokumentus iesniegt Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas kancelejā.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā Augstākās tiesas Civillietu departamentā 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Rīgas apgabaltiesā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese

I.Jēkabsone

Tiesnese

S.Vamža

Tiesnesis

U.Danga

